

L' excepció asiàtica

MÓN

Singapur, que el 9 d'agost complirà els 50 anys com a país independent, és un vigorós Estat que haurà de canviar la manera de funcionar, sosté Simon Long.

© *The Economist*

Segons George Orwell, a cinquanta anys tothom té la cara que es mereix. Singapur, que el 9 d'agost celebrarà el cinquantè aniversari com a país independent, pot estar orgullós del seu vigor juvenil. Les vistes que es tenen des de la infinita piscina que hi ha a la terrassa del Marina Bay Sands, un hotel de tres torres, centre de convencions i casino, són futuristes. Es pot contemplar un bosc de gratacels enlluernats pels rajos de sol, temples de la globalització que porten el nom d'alguns dels seus profetes -HSBC, UBS, Allianz, Citi-. Els edificis senyoregen damunt de carrers plens on, normalment, el trànsit és fluid. A sota hi ha la presa de Marina -que aïlla del mar les reserves d'aigua-, construïda a l'acaba-

ment del riu Singapur, el qual travessa serpentejant el que queda de l'antic centre colonial de la ciutat. A la distància, es veuen grups d'alts blocs de pisos, on viu la majoria de la gent de Singapur. El mar és ple de petrolers, ferris i vaixells de contenidors. A l'oest hi ha un dels ports de contenidors amb més trànsit de l'Àsia i una enorme refineria i complex petroquímic; a la punta est de Singapur hi ha el que és potser l'aeroport més eficient del món. Però les vistes encara són sorprenentment verdes. Sembla que la grandiloqüència del Govern, que afirma que vol convertir "la ciutat en un jardí", no és tan fantàsica.

Singapur és -fent servir una paraula que agrada als seus líders- un lloc "excepcional": l'única ciutat Estat en ple funcionament del món; un centre realment mundial de comerç, finances,

transports i viatges; i l'únic dels països més rics del món que no ha canviat mai el partit de Govern. En un míting del Primer de Maig d'aquest any, el primer ministre, Lee Hsien Loong, va afirmar que "per sobreviure has de ser excepcional". Aquest informe especial analitzarà diferents aspectes de l'excepcionalitat de Singapur i es preguntarà si la seva supervivència està amenaçada. Demostrarà que Singapur està ben situat per progressar, però que en la seva segona meitat de segle viurà amenaces molt diferents de les que ha afrontat d'ençà del seu accidental i imprevisit naixement fa cinquanta anys. Caldran respostes molt diferents. El principal perill per al país pot ser la complaença: creure que les polítiques que han estat tan reeixides durant tant de temps els poden ajudar a sortir-se'n en un nou món. →

→ El 1965, Singapur va ser forçat a abandonar una breu federació amb Malàisia, el país amb què limita al nord, amb el qual està unit per una carretera elevada i per un pont. Lee Kuan Yew, pare de Lee Hsien Loong, que es va convertir en primer ministre de Singapur quan es va obtenir l'autogovern el 1959 en detriment del Regne Unit, sempre havia vist el seu futur com a part de Malàisia, i va portar el seu país a formar una confederació el 1963. Va haver de fer-ne sortir el país quan Singapur en va ser expulsat el 1965. Aleshores, ja s'havia convençut que Singapur, de majoria xinesa, sempre estaria en desavantatge en un sistema polític dominat pels malais.

Lee, mort el març d'aquest any a 91 anys, ha rebut homenatges arreu del món. Però Lee hauria estat més orgullós de la reacció del mateix Singapur. Desenes de milers de persones van fer

hores de cua sota una calor terrible o sota la pluja per passar davant del seu taüt en senyal de respecte. L'afluència de gent també era una mostra d'un altre miracle: que Singapur, un país que no havia tingut mai la intenció d'existir com

a tal, format per immigrants racialment diversos –una majoria xinesa (prop del 74%), amb minories considerables de malais (13%) i d'indis (9%)– havia adquirit una identitat nacional. La multitud no tan sols plorava la mort de Lee; també celebrava un inversemblant patriotisme.

El mateix Lee Kuan Yew va definir l'excepció que és Singapur. Primer ministre fins al 1990, va construir un sistema polític a imatge seva. En línia amb la seva màxima que “la poesia és un luxe que no ens podem permetre”, va ser implacablement pragmàtic, fet que li va permetre governar gairebé com un dictador (generalment) benivolent. La llei de seguretat interna de l'època colonial va ajudar a aplacar l'oposició a partir dels anys seixanta. El parlament ha estat més una cambra d'eco que no pas un control del poder executiu. Cap candidat opositor no va obtenir un escó

Singapur

DADES DE 2014

Població	5,4 milions
PIB	307.900 milions
Creixement del PIB	2,9%
Inflació	1%

L'EXCEPCIONALITAT DE SINGAPUR.

Vista d'un pòster gegant de l'ex-primer ministre de Singapur Lee Kuan Yew col·locat en un gratacel al barri de negocis de Singapur, al març de 2015. Baix, la terrassa de l'Hotel Marina Bay Sands, on es pot contemplar un bosc de gratacels.

com a l'estranger. Singapur té molt poca criminalitat i virtualment no hi ha corrupció oficial. Ocupa els primers llocs als rànquings dels indicadors de "desenvolupament humà" com ara l'esperança de vida, la mortalitat infantil i els ingressos per càpita. Els seus líders advoquen per uns estàndards elevats. Però no és tan clar si el sistema que va bastir Lee pot sobreviure en la seva forma actual.

Afronta dos reptes diferents. Un és la manca de control democràtic en forma d'una oposició política forta. Sota la influència dels incorruptibles Lee i els seus col·legues, el Govern es manté net, eficient i imaginatiu; però per assegurar que continuï així, la millor esperança pot ser una democràcia substancial. En segon lloc, la confiança en el PAP, com van demostrar les eleccions del 2011, ha disminuït. El partit ha quedat perjudicat per dos dels seus propis èxits. L'un és l'ensenyament, on les seves tan admirades escoles, instituts i universitats han produït una generació de ciutadans globals altament cultes i amb força recursos que no tenen gaire tolerància davant l'estil paternalista de governar del PAP. En un acte festiu anual en favor dels drets de lesbianes, gais, bisexuals i

transsexuals (LGBT) el 13 de juny, una multitud aproximada de 28.000 persones va mostrar animadament el seu menyspreu envers el conservadorisme social antiliberal que el PAP ha aplicat. Als habitants més joves de Singapur també els comença a irritar la censura i ja no tenen por de les conseqüències d'oposar-se al PAP.

El segon èxit del PAP que se li ha girat en contra és el gran augment de l'esperança de vida, que ara és de les més altes del país. Això ha incrementat el nombre de persones grans, algunes de les quals ara pensen que el PAP ha incomplert la promesa central que els havia fet: que a canvi d'estar obligats a estalviar una gran part dels seus guanys, gaudirien d'una jubilació sense preocupacions. I no és només la gent gran que ha començat a qüestionar les polítiques del PAP. A molts ciutadans de Singapur els incomoda l'arribada creixent d'immigrants. Aquestes preocupacions marquen els dos grans, i relacionats, problemes de Singapur: la manca d'espai i una població que està envellint a un ritme ràpid. ●

Traducció d'Arnau Figueras

fins al 1981. La premsa del país gairebé coincideix amb línia del Govern; les demandes per difamació han intimidat i de vegades han enviat a la bancarrota polítics de l'oposició i han fet tocar fons la premsa estrangera.

De vegades es diu en broma que Singapur és "de baix contingut asiàtic", és a dir, situat al cor geogràfic del continent però sense el caos, la brutícia, l'aigua imbevable i el trànsit paralytitzat. També s'ha dit que és "baix en democràcia", ja que conté totes les formes de la competència democràtica però sense l'agitació revoltosa i sense la substància. Part de l'"excepcionalitat de Singapur" rau en un sistema amb un sol partit legitimat per les urnes que, cinquanta-sis anys després que arribés al poder –el partit de Lee, el Partit per l'Acció del Poble (PAP)–, no corre el perill de perdre'l. El sistema té molts defensors tant al país